

Grundejerne er ikke uvillige til at foretage noget, de har i Almindelighed vist sig i høj Grad villige til at efterkomme de Opfordringer, der er blevet stillet til dem. Men der er enkelte Grundejere, nogle enkelte Hundrede, som det ikke har været let at faa fat paa. Det er nemlig saaledes, at ingen kan sige bestemt, hvor Rotterederne er. Jeg skal blot nævne et Eksempel. For nogle faa Dage siden blev rettet Klage til en Rotteudryddelsesforening, gaaende ud paa, at der var mange Rotter i en bestemt Ejendom. Der var en Entreprenør ude at se paa Ejendommen, og han sagde, at der fandtes ikke fastboende Rotter i denne Ejendom. Efter at man havde gennemgaaet Ejendommene i Nærheden, opdagede man, at der 6 Ejendomme derfra var en Ejendom, hvori der var Rotter; men Ejeren af denne sagde: Vi har ingen Rotter, og det havde han virkelig gyldig Grund til; trods det, at hele hans Gaard var undermineret, saa at der var 4—5 store Rottereder med mange Hundrede Rotteunger inde under Gaarden, var der ingen speciel Rottegang til hans egen Ejendom, men Gangene gik langs med Plankeværker og ind under Skure til de tilstødende Ejendomme, og disse Masser af Rotter kom paa den Maade Tid efter anden ud i hele Kvarteret. Saa længe vi ikke kan faa fat i de enkelte Grundejere, som ikke har Interesse for det — af mange forskellige Grunde, f. Eks. at det er Ejendomme, der jobbes med, som handles fra Haand til Haand —, nytter det ikke noget. Derfor vil jeg haabe, at vi maa kunne bevæge den højtærede Indenrigsminister til at lave § 1 om, saaledes at vi kan faa alle Grundejerne med, at ikke de Grundejere, som virkelig vil skride ind, ogsaa skal betale for de enkelte, som ikke vil være med, som hverken staar i Rotteudryddelsesforeningerne eller i nogen af Grundejerforeningerne.

Det vilde være meget heldigt, hvis alle Grundejerne blev forpligtet til at gaa ind i Rotteudryddelsesforeningerne, eller ogsaa at selve Kommunen gennemførte Arbejdet. Kommunen har ikke det fjerneste imod, at det bliver Grundejerne selv, der gør Arbejdet gennem Rotteudryddelsesforeningerne, og i alt Fald Københavns Kommune vil være meget villig til at støtte og ogsaa yde Tilskud til saadanne Foreninger, ligesom nu Staten gør gennem det Tilskud, der her foreslaas. Det gælder om at ramme de Grundejere, som har Rotterederne. Naar vi opdager, at der er et saadant Sted, hvor Rotterne udvikler sig med den Hurtighed, om disse Skadedyr nu gør, nægter Grund-

ejeren eller hans Vicevært det; de siger: Vi har sat Gift, og de fremviser en Kvittring for, at de har købt saa og saa meget Gift, men hvorledes den er sat ud, er det ganske umuligt at kontrolere. Grundejerne skal ikke selv gøre det, for det bliver aldrig ordentligt, før de antager Folk, som kan kontrolere og efterse, og saa kan Kommunen ogsaa kontrolere det gennem Sundhedspolitiket, eller paa hvilken Maade det nu skal gøres. Grundejerne maa gennem en Ledelse for en Rotteudryddelsesforening antage Folk, som, naar de kommer ind i en Ejendom, straks kan se, om der er Rottegang; for at stoppe Rottegangen har langt mere Betydning end al Udlægning af Gift. Det System, der har været brugt, at der skulde udlægges Gift i alle Ejendomme i Kommunen, er efter min Mening ganske vildt. Det er konstateret, at der er ikke Rotter i mere end højst 40 pCt. af Ejendommene, men naar det er Eksperter, Folk, der har arbejdet med disse Forhold, kan de øjeblikkelig se, hvor Rottegangene er; og saa bliver Rottegangene stoppet, Yngelen kommer ikke frem, og det er det bedste Middel til Udryddelse. Naar der saa sættes Gift i disse Ejendomme, der bliver angrebet af Rotterne, til at slaa de løsløbende Rotter ihjel med, er vi inde paa den rette Vej til en rationel Rotteudryddelse.

Men til en saadan Rotteudryddelse maa ogsaa alle offentlige Institutioner være med, ikke alene Kommunens, men ogsaa Statens. Da Sagen synes at skulle i Udvalg, vil jeg gerne henstille til den højtærede Indenrigsminister, om der ikke kunde fremskaffes lidt Oplysning om, paa hvilken Maade Staten i sine store Institutioner har rettet sig efter Loven, for efter hvad der fortælles — men der fortælles nu en Gang saa meget —, skal Staten have haft ganske betydelige Udgifter, endogsaa Udgifter, som var mange Gange større, end det var nødvendigt. Paa samme Maade har i Virkeligheden de fleste af Københavns Grundejere, de, der har lagt Gift ud to Gange, absolut betalt meget for meget. Det er alt for kostbar en Foranstaltning, fordi der lægges Gift ud ogsaa alle de Steder, hvor det ikke var nødvendigt. Københavns Kommune havde i og for sig ikke noget imod at tage Sagen op, hvis det var det, der ønskedes, men vi saa helst, at det skete gennem en Rotteudryddelsesforening, som saa ogsaa Statens, Havnens og Kommunens Institutioner kom ind under og gav deres Bidrag til. Saa vilde det kunne gøres for nogle enkelte Kroner pr. stor Ejendom og ned til 50 Ø. eller 1 Kr. for Villæer og ubebyggede